

DEVADESÁTKRÁT **JINAK**

ERIC WALTERS

COOL
BOO

Devadesátkrát jinak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Eric Walters
Devadesátkrát jinak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

DEVADESÁTKRÁT JINAK

ERIC WALTERS

DEVADESÁTKRÁT JINAK

ERIC WALTERS

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

*Pro ty, kdo jsou ochotní ve svém životě
přijímat nové a jiné věci!*

DEN 1

Poslední rok na střední byl za mnou. Skončil.

„Sophie, máme to za sebou!“ vykřikla Ella a sevřela mě v pevném objetí.

„Je to skvělý pocit,“ odpověděla jsem.

„Tak se usmívej!“

Usmála jsem se a taky ji objala. Byla jsem ráda, že škola skončila, a těšila jsem se na léto, jenomže změny – i ty dobré – mě znervózňovaly.

Chodba kolem nás se plnila mořem nadšených studentů. Spousta plácání po ramenou, objetí, slz a výkřiků, papíry létaly do vzduchu a sypaly se zpátky dolů a na dohled nebyl jediný učitel, když v poslední den školy naposledy zazvonilo.

„Právě jsme oficiálně absolvovaly střední školu!“ vykřikla Ella.

„Říkáš to, jako kdyby to bylo nějaké překvapení.“

„Není to překvapení, ale i tak je to super! Školu máme za sebou a léto před sebou!“

Ella byla mojí nejlepší kamarádkou už od sedmé třídy na základce. Vždycky mluvila jako o překot a obvykle své věty zakončovala vykřičníky. Byla to jedna z jejích nejskvělejších vlastností. A taky jedna z nejotravnějších. Ne že bych jí to tedy někdy dala najevo.

„Ahoj Soph, ahoj Ello,“ pozdravil nás Luke, když nás dohnal.

Omotala jsem kolem něj ruku. Chodili jsme spolu kousek třetáku a celý čtvrták. Ella ho nemusela a nebála se mi to říct – ani jemu. Bylo jí ukradené, co si o ní Luke myslí. V takových věcech byla nebojácná. I tohle bylo někdy super a někdy k nevydržení.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptal se mě Luke.

„Jasně.“

„O samotě.“

Podívala jsem se na Ellu. „Hele, žádný strach,“ řekla. „Vždycky jdu ráda někam, kde není Luke.“

„Milá jako vždycky,“ poznamenal Luke.

„Nepokouším se, jako vždycky.“ Ella se odporoučela a vmísila se mezi oslavující studenty opodál.

Luke mě vzal za ruku, odvedl mě do prázdné učebny a zavřel za námi dveře. I tak byl slyšet hluk z chodby.

„Nevím, jako to mám říct,“ spustil Luke.

„A o co se pokoušíš, chceš se se mnou rozejít?“ zeptala jsem se žertem.

A pak jsem si všimla jeho výrazu a najednou jsem se přestala usmívat.

„Rozcházíš se se mnou?“

Přikývl. „Chtěl jsem ti to říct už nějakou dobu, jenomže k tomu prostě nebyl...“

„Chtěl ses se mnou rozejít už nějakou dobu?“

„Přemýšlel jsem o tom posledních pár týdnů, jenom jsem čekal na správnou chvíli,“ odpověděl.

„A vymyslel jsi, že *tohle* je ta pravá?“

„Možná správná chvíle neexistuje, ale došel mi čas.“
„Ale já tomu nerozumím. Proč se se mnou chceš rozcházet?“
„Já nevím.“
„Samozřejmě že to víš. Máš někoho jiného?“ tlačila jsem na něj.
„Ne, samozřejmě že nemám!“
„Nechceš na mě doufám zkoušet to staré ohrané *problém není v tobě, ale ve mně*, že ne?“
„To ne,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Je rozhodně v tobě.“
„Cože?“
„Problém je v tobě. Rozhodně v tobě.“
Měla jsem pocit, jako kdyby mě kopl do břicha.
„Víš co, Sophie, jsi chytrá a milá a vypadáš fakt skvěle a –“
„To zní jako tři *vynikající* důvody, proč se se mnou rozejít.“
„Tímhle mi to zrovna neulehčuješ.“
„Nepokouším se ti to ulehčit. Prostě mi řekni proč.“
Chtěl mě chytit za ruku, ale vyškubla jsem se mu.
„Prostě mi to řekni.“
„Jenom mi připadá, že jsem strávil poslední rok –“
„Posledních čtrnáct měsíců.“
„Posledních čtrnáct měsíců,“ zopakoval po mně a zavrtěl hlavou. „Fakt děkuju, že jsi mě opravila i v tomhle.“
„Rozcházíš se se mnou proto, že tě občas opravuju?“ zeptala jsem se ho.
„Tak zaprvé, opravuješ mě neustále, a zadruhé, ne, to není ten důvod.“
„Tak co tedy?“
„Prostě mi připadá, jako by ti bylo mnohem víc než osmnáct.“
„Takže jsem vospělá.“
„Ani ne tak vospělá jako prostě *stará*,“ namítl Luke.
„Ty jsi o tři měsíce starší než já,“ podotkla jsem.
„Jenomže to je, jako kdybys byla mnohem starší. O třicet let.“
„Teď jsi směšnej.“

„Myslíš? Vždycky předem přesně vím, co uděláš.“

„Takže ty chceš nepředvídatelnost, jo?“ Natáhla jsem se k němu oběma rukama a rozcuchala mu pečlivě upravený účes.

„Přestaň!“ vyhrkl Luke, uskočil dozadu a pokoušel se vlasy uhladit.

Zdálo se, jako by ho rozcuchané vlasy trápily víc než rozchod se mnou. Ella vždycky říkala, že Lukovi nikdy na nikom nebude záležet tak moc jako na jeho vlastních vlasech, a vypadalo to, že měla pravdu. A možná měla pravdu i ve spoustě dalších věcí, které si o něm myslela.

„Vsadila bych se, že tohle jsi nepředvídal,“ zavrčela jsem našťavaně.

Zasmál se. „Možná ne, ale já bych se vsadil, že ty jsi nečekala *tohle*.“

Nečekala. Vždycky jsem potřebovala vědět, co se bude dít. Nesnášela jsem překvapení a tohle bylo ještě horší – byl to šok.

„Pochop to, Sophie, prostě se chci taky trochu bavit.“

„A se mnou není zábava?“

„Sophie, ty nikdy nechceš vyzkoušet vůbec nic nového, nic jiného, nic zábavného, nic nebezpečného. Jsi prostě až tak moc předvídatelná, až jsi nudná.“

„Jestli jsem tak nudná, tak proč ses se mnou nerozešel už o pár měsíců dřív?“

„Nejdřív jsem nechtěl, aby to nějak narušilo ples.“

„Myslím, že bychom si oba našli někoho jiného, s kým bychom tam mohli jít,“ namítla jsem.

„A pak ty závěrečné zkoušky.“

„Takže ty jsi měl moc práce s učením na to, aby ses se mnou rozešel?“ zeptala jsem se.

„Ty jsi měla moc práce s učením. Učila ses přece úplně *pořád*.“

„A tobě připadalo, že mi na škole záleží víc než na tobě?“ Že by? Měl snad pocít, že je u mě až na druhém místě?

„Ne, samozřejmě že ne. Věděl jsem, že si musíš udržet ty nejlepší známky, abys nepřišla o nabídky stipendií.“

„Takže ses se mnou nerozešel proto, že jsi měl obavy, aby se mi kvůli tomu nezhoršily známky?“ vyptávala jsem se dál. „Mám věřit tomu, že jsi mi vlastně prokazoval laskavost, když jsi se mnou zůstal?“

Pokrčil rameny. „Ty zkoušky jsi zvládla *výborně*. A dostaneš plnou výši stipendia.“

Měla jsem už nějakou dobu přidělené univerzitní stipendium, ale kdyby se mi známky zhoršily, dostávala bych míň peněz. Ale i bez téhle motivace jsem chtěla – *potřebovala* – mít ty nejlepší známky.

„Počkej. Zkoušky byly před třemi týdny, tak proč jsi mi to neřekl hned po nich?“

Zatvářil se rozpačitě. „Asi jsem se s tebou potom nechtěl každý den vídat.“

„To jsem tak děsivá?“

Luke přikývl. „Jo, jsi.“

Takovou odpověď jsem nečekala.

„Tak jak se pak se mnou zvládneš vídat příští rok? Jdeme přece na stejnou univerzitu, jestli se mě tedy neděsíš natolik, že by ses ještě přihlásil někam jinam.“

„Tady jsme měli dva společné předměty a skříňky jenom tři místa od sebe. Univerzita má pětadvacet tisíc studentů a kampus je obrovský. Nemusíme se tam vůbec potkat.“

„Aspoň je na co se těšit.“

„Hele, Soph, nemusíme si to dělat ještě těžší. Nemá smysl se dál bavit. Jdu slavit s kamarády.“

„To mě těší, že můžeš oslavit rozchod se mnou.“

„Budu slavit konec školy. Jsem volný – asi ve víc smyslech toho slova. Užij si léto.“

Luke se otočil, odešel a zavřel za sebou dveře. Pořád jsem slyšela zvuky bujaré oslavy na chodbě. Nebyli tam jenom jeho ka-

marádi, ale i moji. Co jim mám říct? Co si pomyslí? Jak se jim budu moct podívat do očí?

Dveře se začaly znovu otevírat. Vrací se zpátky, aby mi řekl, že si to rozmyslel? Ne, byla to Ella. Jediný pohled na ni mi stačil, abych poznala, že už to ví. Došla ke mně a objala mě.

„Bez něj se budeš mít líp.“

Ze všech sil jsem se snažila nebrečet. Nechtěla jsem ztratit kontrolu – nechtěla jsem, aby mě to dostalo, aby mě dostal *on*.

„Co bys řekla na to, že bychom odsud vypadly a zašly na zmrzlinu?“ zeptala se Ella.

Neubránila jsem se zasmání. „Ty si fakt myslíš, že zmrzlina je lék na cokoli, že jo?“

„Nemyslím. *Vím to.*“

Protáhly jsme se rychle davem, aniž bychom komukoli musely moc říkat. Vypadalo to, že všichni už stejně vědí, co se stalo. Byla jsem v kurzu. Luke nejspíš postoval fotky ze své oslavy volnosti na Instagram. Já jsem měla jenom Facebook a vůbec jsem na něj nechodila. Ella mi stejně brzy podá zprávy ze všech sociálních sítí.

Když jsme odjely ze školy, ulevilo se mi. Jako kdybych za sebou nechávala nějakou špatnou vzpomínku. Mohl za to snad Luke? Podařilo se mu pokazit moje vzpomínky na střední?

„Víš, že jsem ho nikdy neměla zrovna ráda,“ řekla Ella.

„Dávala jsi to jasně najevo.“

„Pamatuj si, že s klukem, který vlastní tolik vlasové kosmetiky, by žádná holka neměla chtít nic mít. Kluci jako on by na sobě měli mít cedulku s upozorněním. *Varování – nebezpečí posedlosti vlastními vlasy, neschopnost navazovat smysluplné vztahy s jinými lidmi.*“

„Nějak nevím, jestli mě má spíš utěšovat nebo trápit, že mu

na jeho vlasech záleží víc, než mu záleželo na mně,“ posteskla jsem si.

„Neber si to osobně. Jsem si jistá, že svoje vlasy má radši než svoje kamarády a rodinu. Ten kluk se nikdy neochomýtl kolem zrcadla, aniž by se do něj nepodíval.“

Čas od času jsem ho přistihla, jak se dívá na svůj odraz v oknech, nebo si dokonce prohlíží svoje vlasy ve zpětném zrcátku auta. Ano, měl krásné vlasy. Krásné všechno.

„Nemusíš si kvůli tomu připadat trapně,“ řekla mi Ella.

„Nepřipadám si trapně.“ Nemělo smysl se pokoušet Elle něco namlouvat. „Ne moc.“

„Nejsi první člověk na světě, který dostal kopačky.“

„To zní tak hrozně. Kopačky. Na odkopnutí něčeho, o co člověk nestojí. Takhle to Luke asi měl se mnou. Nestál o mě.“

„Pro tebe to je těžší, než by to bylo pro většinu lidí.“

„Co tím myslíš?“

„No tak, Soph, jen se nedělej. Nikdy jsi od nikoho kopačky nedostala.“

„Už jsem pár rozhodů zažila.“

„A vždycky to bylo tvoje rozhodnutí. Ty ses rozcházela s klukem, ne on s tebou. Z téhle strany to tak dobře nevypadá, co?“

Dobře jsem věděla, že Elle její poslední přítel zlomil srdce. Nesla to dost těžce. Myslela jsem si, že Luka tak nesnášela kvůli tomu, jak hrozně dopadl její poslední vztah. Ve skutečnosti se mě ale jenom pokoušela chránit.

Byly jsme kamarádky. Ona chránila mě a já zase ji. V nižších ročnících jsem to byla hlavně já. Ella byla úžasná, jenomže taky, dejme tomu, jiná, a to na druhém stupni někdy nedělalo dobrotu. Střední škola umí být hrozná, ale druhý stupeň základky byl peklo – zvláště pro lidi jako Ella, která vždycky řekla přesně to, co si myslela, aniž by o tom nějak uvažovala. Postupně se to zlepšovalo, ale pořád to patřilo k její osobnosti.

Pečlivě jsem se rozhlédla na obě strany, než jsem vyjela z parkoviště na silnici.

„Tebe se spousta těchhle rozchodových věcí netýkala, protože jsi tak krásná,“ prohlásila Ella.

„Nejsem krásná.“

„Jasně.“

„Ty jsi taky krásná.“

„Ne, nejsem.“

„Ale jsi! Neshazuj se takhle!“ protestovala jsem.

„Nijak se neshazuju. Luke není jediný, kdo se dívá do zrcadla. Vím přesně, jak vypadám. Docela dobře, energicky, a když mám dobrý den, v dobrém světle a s dobrým make-upem jsem vlastně *dost* hezká.“

„Přesně tak. Jsi *dost* hezká.“

„Počkej. Ještě před chvilkou sis myslela, že jsem krásná,“ řekla Ella.

„No, jo, samozřejmě že jsi...“

„Protože hezká, dokonce i *dost* hezká, je pořád propastný rozdíl oproti krásná,“ přerušila mě. „Oproti *tobě*.“

Mysl se mi rozběhla ve snaze najít nějakou smysluplnou odpověď.

„Soph, já vím, jak na mě lidi a hlavně kluci reagují a jak reagují na tebe. Když jsem sama, leckdo se za mnou ohlédne. Když jsme spolu, jsem připravená na to, že budu o něco neviditelnější.“

„Vůbec nechápu, jak to myslíš,“ namítla jsem.

„Všichni tak usilovně zírají na tebe, že si ani nevšimnou, že tam jsem taky.“

„Tak to není.“

„Je to pravda, ale já jsem s tím smířená.“ Zasmála se. „Co mi taky zbývá. Jsi moje nejlepší kamarádka a s tím, že jsi nádherná, nic nenaděláš. To je taky asi jeden z důvodů, proč Luke čekal na konec školy, než to skončil.“

„Říkal, že mě nechtěl rušit od učení na zkoušky.“

Zasmála se. „To by bylo ohleduplné, což on není. Bylo mu jasné, že kdyby se s tebou rozešel ještě během školy, ten rozchod bys vyhrála ty.“

„V takových věcech přece nikdo nevyhrává.“

„Ale to víš, že jo. Ten, kdo si po rozchodu někoho najde jako první, vyhrál. A tobě by před ním dali přednost i jeho nejlepší kamarádi. Ty vyhráváš vždycky.“

„Vždycky ne.“

„Ale ano, vždycky. Pokaždé si někoho najdeš – a pěkně rychle,“ opáčila Ella.

„To zní skoro jako výčitka.“

„Ani ne tak výčitka jako prostý fakt. Jsme kamarádky od sedmé třídy. Kolik dní jsi za tu dobu byla bez přítele nebo bez kluka, o kterém jsi věděla, že ho můžeš mít, kdykoli si zama-neš?“

Chtěla jsem na to něco říct, ale opět nemělo žádný smysl lhát někomu, kdo znal všechna moje tajemství – dokonce i ta, o kterých jsem sama nevěděla.

„A tohle tentokrát musíš udělat jinak,“ prohlásila Ella. „Zůstat nějakou dobu single. Prospělo by to tvój duši.“

„Podáváš to jako nějakou náboženskou záležitost.“

„Možná to tak je. Ber to jako meditaci nebo obrat k buddhi-smu.“

„Myslím, že buddhisti můžou randit.“

„Jsou jich na světě stovky milionů, takže předpokládám, že toho dělají mnohem víc,“ odpověděla Ella. „Ale pro tebe by to byla opravdová zenová zkušenost, kdybys zůstala chvíli single. Nebuď tak zoufalá.“

„Nejsem zoufalá.“

„Je to, jako kdybys byla přesvědčená, že si o tobě budou lidi myslet něco špatného, když nebudeš mít přítele.“

„Nevěděla jsem, že mě považuješ za tak moc povrchní osobu,“ řekla jsem.

„Jsi jeden z nejhlobavějších lidí, jaké znám. Ve skutečnosti je to tvůj problém, že o všem přemýšlíš až moc. Není žádné tajemství, že ti dělá potíže být spontánní.“

„Takže si myslíš, že jsem moc předvídatelná.“

„Jsi *hodně* předvídatelná,“ odpověděla Ella.

Hlava mi třesla. Nejdřív Luke a pak ona.

Odbočila jsem na parkoviště a zaparkovala vedle zmrzlinářství. „Luke mi řekl, že jsem moc předvídatelná. Říkal, že jsem nudná, že se chovám moc staře.“

Očekávala jsem, že se za mě Ella postaví. Ale neudělala to.

„Soph, víš, že jsi moje nejlepší kamarádka. Víš, že tě mám ráda.“

„A po tom *ale* za touhle větou bude...?“

Dál se na mě dívala, jako kdyby si rovnala slova a sbírala odvahu je říct. Muselo to být vážné, když Ella přemýšlela, než něco řekne.

„Jsi *hodně, hodně, hodně* zodpovědná,“ začala.

„A to je špatně?“

„Někdy je to moc dobře. Vždycky jsi to ty, kdo nepije a řídí, jsi ten člověk, se kterým každého jeho rodiče rádi vidí, protože vědí, že se o všechno dobře postaráš. Ale není to jenom tak, jako bys byla nějaká starší sestra, nebo dokonce máma. Jsi jako moje staropanenská prateta.“

Už podruhé za den jsem měla pocit, jako bych dostala kopanec do břicha.

„Neříkám to proto, aby tě to bolelo.“

„Tak to se ti to asi nepovedlo, protože mě to *bolí*.“

Vystoupila jsem z auta a Ella vyskočila a vyrazila za mnou. „Nech mě to doříct!“ křikla na mě.

„Myslím, že už jsme se toho namluvily dost. Pojď prostě na zmrzlinu.“

Natáhla jsem se ke dveřím zmrzlinářství, ale Ella mě chytila za ruku a otočila. „Soph, omlouvám se, jestli jsem ti ublížila.“

Jenom jsem si myslela, že jsme dost dobré kamarádky na to, abych byla upřímná.“

„Dneska jsem té upřímnosti měla moc. Netušila jsem, že je takový problém, když se o lidi starám.“

„Není to problém. Je to jedna z těch věcí, které z tebe dělají tak výjimečného člověka.“ Odmlčela se. „Jde o to, že vždycky chceš dělat všechno rozumně, zodpovědně, úplně...“

„Úplně nudně,“ dořekla jsem za ni.

„Tohle slovo jsem neměla na mysli,“ namítla. „Chtěla jsem říct bezpečně.“

Bezpečně a nudně mi v tu chvíli znělo jako totéž.

„Tak pojď, dáme si tu zmrzlinu. Pak bude všechno lepší,“ vybídla mě, otevřela dveře a popostrčila mě dovnitř.

Pochybovala jsem o tom, že zmrzlina by na tomhle mohla něco spravit. Stačilo by dostat od svého kluka kopačky kvůli tomu, že jsem nudná, ale zjistit, že mě tak vnímá i moje nejlepší kamarádka, bylo ještě horší.

„A copak si dneska dáte vy, děvčata?“ zeptal se nás muž za pultem.

„Přemýšlím,“ odpověděla Ella. „Tolik možností.“

„Zatímco přemýšlím, já bych si dala kopeček čokoládové do...“

„Ne, nedala!“ vykřikla Ella.

„Ano, dala. Víš přece, že si vždycky dávám čokoládovou...“

„Jo, do vařovky. Úplně každý na světě, kdo tě zná, tohle ví. Dneska nechceš čokoládovou.“

„Ale –“

„Žádné ale. Čokoládová je ta, kterou si dávají vanilkoví lidé, když jsou tak zbabělí, že si ani nedokážou *připustit*, že jsou vanilkoví.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se.

„Mám pravdu.“ Obrátila se k muži za pultem. „Vy víte, že mám pravdu, ne?“

„Něco na tom je.“

„Třeba mám prostě ráda čokoládu.“

„Víc než úplně všechny ostatní příchutě?“ zeptala se mě Ella. „Víc než všechny ty příchutě, které jsi nikdy nevyzkoušela? Víš, že jich tady ten pán má třicet jedna, že jo?“

„A pak máme ještě sorbet,“ dodal prodavač.

„Mám ráda čokoládovou.“

Ella ukázala na vaničky se zmrzlinou. „Víc než Oříškový baseball? Víc než Višňové výročí nebo Karamelovolánýžovou želvu? Víc než Úžasného Spidermana – ta je dokonce úžasná už podle názvu. Máš čokoládovou radši než Kukuřičný cumel?“

„To zní odpudivě.“

Ella pokrčila rameny. „Zní to odpudivě, ale co třeba úplně klasiky jako Pralinky se smetanou nebo Maršmeloun v čokoládě?“

„Není snad čokoláda klasická příchut’?“ obrátila jsem se k prodavači.

„V tom případě byste si nejspíš měla dát tu vanilku. Je to ta největší klasika a dokonale nudná.“

Super, už i prodavač zmrzliny je proti mně zaujatý. Možná by Ella měla napsat Lukovi, aby sem přišel taky.

„O co můžeš přijít tím, když vyzkoušíš novou příchut’ zmrzliny?“ zeptala se mě.

„Má pravdu,“ dodal prodavač.

„Nemůžeš přijít o nic kromě svojí předvídatelnosti. Takže?“ pobídla mě Ella.

„Vůbec nevím, co bych si měla dát,“ povzdechla jsem si.

„Je to úplně jedno, pokud to nebude čokoláda,“ odpověděla Ella. „Nebo třeba Čokoládová drť, Německá čokoláda nebo Mátová čokoláda. Je čas zkusit něco úplně jiného.“

„Víte co, děvčata? Tenhle kopeček bude na mě. Zadarmo. Takže co to bude?“ zeptal se prodavač.

Rozhlédla jsem se po zmrzlinách. Bylo tu tolik možností –

ale pak jsem zahlédla to, co musím vyzkoušet. Ukázala jsem na vaničku.

Muž za pultem se zasmál a Ella zatleskala. „Jeden trojitý Divoký a drzý sorbet je na cestě.“

DEN 2

„Sophie, vstávej!“

Otevřela jsem jedno oko. Na mé posteli stála Ella a skláněla se nade mnou.

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se rozespale.

„Půl desáté. Zaspala jsi. Je načase vstávat!“

Začala po posteli poskakovat, hihňat se a chechtat, až skákala do takové výšky, že málem hlavou narážela do větráku na stropě. Pak ale došlápla na hranu postele a se zaduněním spadla na podlahu.

„Jsi v pohodě?“ Hrabala jsem se z postele s nohama zapletenými do peřin a skoro jsem se svalila na ni, než jsem se dokázala vyprostit.

„Víc než jen v pohodě,“ odpověděla, když jsem jí pomáhala na nohy. „Je první den letních prázdnin a máme toho tolik před sebou. Bude to léto plné zábavy.“

„Určitě bude čas na zábavu, ale já mám i dost práce.“

„Sehnala sis nějakou brigádu, o které nevím?“

„Brigádu ne, ale sehnala jsem si seznamy četby k předmětům zimního semestru a většinu toho přečtu, než začne výuka.“

Ella zakvílela – dlouze a hlasitě.

„Chápu to tak, že se ti můj plán nelíbí.“

„Je to prostě příšerný, *příšerný* plán. Možná ten nejhorší plán v dějinách světa.“

„Vážně ten úplně nejhorší?“

„Dobře, přiznávám, že to trochu dramatizuju. A co kdybych pro tebe měla lepší plán?“

„Chodit na zmrzlinu a na pláž a flákat se, to není žádný plán, jestli tedy máš na mysli něco takového.“

„To je ve skutečnosti dost *dobrý* plán, ale já mám ještě lepší.“

„Poslouchám.“ Poslechnout si něco a udělat to jsou dvě různé věci.

„Popořadě. Čeká na tebe snídaně,“ oznámila mi Ella.

„Ty jsi mi udělala snídani?“

„Tvůj táta a Oliver ti udělali snídani.“

„Jo, jasně, táta s bráchou mi udělali snídani.“

„Fakt. Máš ji připravenou,“ ujistila mě.

„Ale ani jeden z nich přece neumí vařit.“

„Je to snídaně, ne vaření. Pojď už, nebo ti to vystydne.“

„Za minutku jsem dole,“ odpověděla jsem.

Ella odešla. Musela jsem nejdřív udělat pár věcí. Rychle jsem ustlala postel, urovnala na ní polštáře a položila na ně svého medvídku Snížka. Neustlat si postel, když člověk vstane, je chyba – ale táta s bráchou to pořád ještě nepochopili. Zamířila jsem dolů.

Slyšela jsem je, ještě než jsem došla do kuchyně. Táta se smál, brácha ječel a mně bylo jasné, že za obojí je nejspíš zodpovědná Ella. Táta s bráchou měli Ellu moc rádi. Vlastně jsem si byla celkem jistá, že brácha ji má radši než mě.

Všichni tři seděli na stoličkách kolem kuchyňské linky. „Wow.“ Bylo tam dokonale prostřeno – toasty, džus, velká konvice kávy, párečky a palačinky.

„Vy jste udělali párečky a palačinky?“ zeptala jsem se táty.

„Udělali jsme tři druhy palačinek,“ opravil mě táta. „A přeji ti dobré ráno.“

„Ehm... dobré ráno.“

Tátu jsem objala. Oliver byl ve svých jedenácti letech moc starý na to, aby se nechal objímat od sestry, takže jsem to dělala, jenom když jsem ho chtěla naštvat.

„Máme tady borůvkové, čokoládové a broskvové palačinky,“ řekl Oliver.

Ležely tam tři hromady nepravidelně tvarovaných palačinek. „Vypadají, hm, vypadají dobře.“

„Nesuď je jenom podle vzhledu,“ řekl táta. „Pojď si sednout.“

„Omlouvám se, že jsem zaspala. Nějak mi nezazvonil budík.“

„Vypnul jsem ti ho,“ odpověděl táta.

„Cože?“

„Řekl jsem si, že bude jednodušší udělat snídani, když se s tebou nebudu muset přetahovat o obračečku.“

Brácha vstal a začal mi nakládat jídlo na talíř.

„Fajn, takže co se to tady děje?“

„Nemůžu prostě být hodný na svoji velkou ségru?“ zeptal se Oliver.

„Můžeš, ale to se mi moc nezdá. Takže znovu, co se to tady děje?“

„Jenom nás napadlo, že ti dlužíme snídani nebo dvě,“ odpověděl brácha.

„Nebo dva tisíce,“ dodal táta.

Tohle číslo nejspíš docela odpovídalo. Od té doby, kdy umřela máma – od doby, kdy onemocněla, jsem nám všem připravovala snídani každý víkend i některé všední dny. A k tomu jsem často dělala obědy a v podstatě každou večeri, která nebyla koupená hotová, objednaná domů anebo v restauraci.

„Připadalo nám, že by to od nás bylo hezké, než odjedeme a necháme tě tady samotnou,“ řekl táta.

„Tvůj táta mi právě oznámil, že jedou s tvým bráchou na pár týdnů k tetě,“ dodala Ella.

„Aha, já jsem ti to neříkala?“ zeptala jsem se.

Samozřejmě že jsem jí to neříkala. Oznámit Elle, že budu mít na tři týdny dům jenom pro sebe, byl recept na katastrofu.

„Pořád jsi samozřejmě srdečně zvaná, abys s námi jela k tetě,“ poznamenal táta.

„Myslel jsem, že pojedeme jenom my dva a budeme dělat nějaké klučičí věci,“ protestoval brácha.

„Nedělej si starosti – nikam s vámi nepojedu. Chci zůstat doma, odpočinout si a něco si přečíst. A navíc tu někdo musí zůstat a postarat se o dům.“

„Jak zodpovědné,“ utrousila Ella.

Z jejího tónu mi bylo jasné, že sice řekla *zodpovědné*, ale myslela tím *předvídatelné*, *nudné* nebo *staropanenské*.

„Nedělejte si o Soph starosti, až budete pryč,“ prohlásila Ella. „Dám na ni pozor. Vlastně mám nějaké plány.“ Podívala se mi zpříma do očí. „Pobavíme se o tom.“

„Řekl jsem jednomu kolegovi v práci, že nechávám svou osmnáctiletou dceru na několik týdnů samotnou doma, a on si myslel, že jsem se zbláznil,“ řekl táta. „Vysvětlil jsem mu, že jsi zodpovědnější než drtivá většina dospělých, které znám.“

Zodpovědná. Už zase. Mluvil táta s Ellou o tom, že jsem příliš zodpovědná? Kousla jsem si do palačinky. „Je to docela dobré.“ Snažila jsem se ignorovat kousky skořápek, které se dostaly do těsta.

„Neříkej to tak překvapeně. Umím vařit,“ ohradil se táta. „I když mě k tomu moc často nepustíš.“

„Nepustím?“ zeptala jsem se.

„Řekl jsem si, že bych si na to měl zase zvyknout, když odejdeš na vysokou.“

„Myslela jsem si, že si s Oliverem budete každý den kupovat hotové večere.“

„V to jsem *já* doufal,“ řekl Oliver.

Vstala jsem s talířem v ruce.

„O to se taky postaráme my,“ řekl táta, vstal a talíř mi sebral. „Musíme se naučit přežívat bez tebe. Nemůžeme koneckonců čekat, že každý večer přijedeš z koleje, aby ses postarala o nádobí. Ne?“

„Jasně,“ souhlasila jsem.

Mluvila jsem s tátou o tom, že bych mohla jít na místní školu, abych mohla zůstat doma. Myslela jsem si, že bude rád. Ale on se rozčílil. Málokdy jsem ho viděla tak naštvaného. Řekl mi, že to rozhodnutí je na mně – jestli chci odmítnout plné stipendium na prestižní univerzitě –, ale on mě nenechá dál bydlet doma, takže můžu klidně odejít na školu.

Věděla jsem, že má pravdu, že potřebuju odejít, ale i tak jsem si dělala starosti o to, jak to beze mě zvládnou. Nejspíš se mi to právě teď pokoušeli ukázat. Ale na to bude potřeba víc než jenom pár palačinek plných kousků vaječné skořápky.

„Vlastně ti s Oliverem chceme něco oznámit,“ prohlásil táta. „Sophie, my víme, že se bojíš, jak se o sebe sami postaráme. Takže jsme se rozhodli, že od této chvíle nám nesmíš nic vařit, dělat žádné domácí práce ani se nijak starat o Olivera.“

„Chcete po mně, abych nedělala nic?“ zeptala jsem se.

„Nic. My se o sebe postaráme sami,“ prohlásil táta.

„Víte, jak to bude těžké?“

„Zvládneme to,“ odpověděl.

„A ty souhlasíš s tím, že budeš mít doma mnohem víc práce?“ zeptala jsem se Olivera.

„Souhlasím s čímkoli, co povede k tomu, že mi nebudeš říkat, co mám dělat. Jsi hrozně panovačná.“

„Soph, prostě ti chceme ukázat, že nejsme úplně bezradní,“ dodal táta.

„Nikdy jsem si nemyslela, že jste úplně bezradní.“ Zranitelní, to ano, pomyslela jsem si, ale mlčela jsem.

„Takže Sophie má najednou tohle léto spoustu volného času,“ řekla Ella.

„Pořád mám hodně věcí na práci,“ varovala jsem ji.

„Ale máš spousty a spousty volného času, se kterým jsi ani nepočítala,“ trvala na svém. „A já si myslím, že vím, jak ho můžeš využít.“

Znervózňovalo mě to. A hodně.

Vrátily jsme se s Ellou do mého pokoje, zatímco táta s bráchou uklízeli po snídani.

„Věříš tomu, že někdy se hvězdy prostě postaví do té správné konstelace?“ zeptala se mě Ella.

„Ptáš se mě, jestli věřím v astronomii nebo astrologii?“

„Nemyslíš si, že je to úžasná shoda okolností? Že se to, jak jste se s Lukem rozešli a jak jsi na léto osvobozená od všech mateřských starostí, stalo zrovna ve stejnou chvíli, kdy mám plán?“

„Co přesně má být ten tvůj plán?“

„Nemáš *nejmenší* ponětí, jak se tohle bude vyvíjet, a proto se to právě musí tak *nutně* stát.“

„Uvědomuješ si, že to nedává žádný smysl, že jo?“ poznamenala jsem.

„Dává to dokonalý smysl. Je to kosmická, karmická záležitost, prozířetelnost sama.“

„Teď jsem z toho jenom víc a víc nervózní.“

„To máš z toho, že neustále potřebuješ mít všechno pod kontrolou a vědět, co se bude dít.“

„Takže teď jsem navíc panovačná perfekcionistka.“

„Tak jsem to nemyslela, ale jsi ryba, která plave v moři předvídatelnosti.“

„Do včerejška jsem si nemyslela, že předvídatelnost je tak strašně špatné slovo,“ povzdechla jsem si.

„Ve spojení s tebou to *je* špatné slovo. Je to způsob, jak hraješ na jistotu. Jako součást mého plánu musíš souhlasit s tím, že se budeš vyhýbat předvídatelnosti, a především s tím, že se vzdáš kontroly.“

„Nepotřebuju mít všechno pod kontrolou – potřebuju jenom vědět, že někdo to pod kontrolou má.“

„A ten někdo budu já,“ doplnila Ella. „Věříš mi?“

„Samozřejmě že ti věřím,“ odpověděla jsem váhavě.

„Říkáš ano, ale zní to jako ne. Než budu pokračovat, tak se chci zeptat, jak se ti vlastně líbil tvůj Divoký a drzý sorbet?“

„Byl fajn.“ Málem jsem řekla *skoro tak dobrý jako čokoládová zmrzlina*, ale udržela jsem se.

„Jsem ráda, že ti chutnal, ale i kdyby ne, bylo to přesně to, co jsi potřebovala.“

„Byl to kopeček sorbetu, ne léky.“

„Bylo to obojí. Změna je dobrá. Nové věci jsou dobré. Dobrodružství je dobré.“

„Nemyslím si, že dát si jiný druh zmrzliny než obvykle se dá označit za dobrodružství,“ namítla jsem.

„U tebe v podstatě ano. Přinejmenším je to začátek dobrodružství – nebo celé série dobrodružství.“ Odmlčela se. „Od konce střední do začátku vysoké je to devadesát dní. To je devadesát příležitostí, jak udělat něco jinak.“

„Myslím, že tolik příchutí zmrzliny ani sorbetu neexistuje,“ řekla jsem žertem.

„Ve skutečnosti existují stovky různých příchutí, ale tohle není o zmrzlině nebo sorbetu. Chci, abys tohle léto dělala spoustu dalších jiných věcí.“

„Jak jiných?“

„Všelijak jiných.“

„Obávám se, že jsem příliš *předvídatelná* a *nudná* na to, abych vymyslela léto plné jiných věcí.“

„Přenech ten sarkasmus někomu, kdo to s ním umí. A navíc –

a to je na tom ta krásná věc – všechno ti zařídím já. Nemusíš dělat nic jiného než se dostavit na místo.“

„A co to bude?“

„To ti tak docela nemůžu říct.“

„Proč ne?“

„Zčásti proto, že to budou překvapení, a zčásti proto, že zatím nemám představu, co všechno zařídím. Ber to jako Sophii-no léto plné překvapení.“

„To zní profesionálně. To ti musím nechat.“

„Taky mi musíš dát slovo, že uděláš, co pro tebe připravím.“

„A proč přesně bych to měla dělat?“ zeptala jsem se.

„Tak zaprvé, bude to zábava, bude to boží, bude to úžasné.“

„A nepředvídatelné,“ skoro jsem zašeptala.

„Ano! Nepředvídatelné a naprosto mimo tvoji kontrolu. Soph, jak se těšíš na to, že odejdeš na univerzitu?“

„Hodně. Nebo, tak napůl... jsem trochu nervózní, mám trochu obavy, jako by se mi do toho nechtělo, jsem z toho maličko nesvá, ale to je hlavně proto, že tady nechám tátu s bráchou samotné.“

„Ty víš, že ti to půjde skvěle, že budeš mít výborné známky. Máš z toho hrůzu, protože to bude jiné.“

„Nemám z toho tak docela hrůzu.“

„Dobře, tak obavy. A jsi nesvá a nervózní a nechce se ti. S těmihle slovy už souhlasíš?“

Přikývla jsem. Tohle všechno, včetně trošky hrůzy, sedělo.

„Jsi vždycky nervózní z čehokoli nového, protože to nemůžeš ovládat a nedokážeš to předvídat. Celé tohle léto bude o nepředvídatelných věcech, které nemáš pod kontrolou. Změna je jako všechno ostatní – čím víc to děláš, tím lepší v tom jsi. Tak co na to říkáš?“

Chtěla jsem říct ne. Měla jsem sto chutí Ellu vyhnat ze svého pokoje, skočit zpátky do své dokonale ustlané postele a přetáhnout si peřinu přes hlavu, jenomže jsem věděla, že má pravdu.

„Beru,“ řekla jsem a podala jsem jí ruku.

„Jenom pro ujasnění,“ dodala Ella, „uděláš všechno, co pro tebe v příštích osmdesáti devíti dnech připravím, že jo?“

„Jo.“

„Bez dohadování a bez odmítání půjdeš do všeho, s čím přijdu?“

Doopravdy jsem si to chtěla víc promyslet, jenomže to bylo tak předvídatelné. Musela jsem do toho prostě jít. „Ano.“

„Takže jsme dohodnuté.“

Místo aby mi stiskla ruku, vyskočila a objala mě tak prudce, až mi málem podtrhla nohy. K čemu jsem se to právě uvolila?

„Takže co bude jinak pro dnešek?“

„Neříkej to tak zlověstně. Bude to jednoduché. Založíme ti profily na spoustě sociálních sítí.“

„Víš, že tohle všechno nesnáším.“

„A ty víš, že jsi jediná osoba na planetě mladší pětadevadesáti let, která nepoužívá sociální sítě.“

„Mám Facebook.“

„Sophie Evansová!“ vykřikla rozčileně. „Máš tam účet, ale kdy jsi naposled cokoli postovala?“

„Někdy nedávno.“ Bylo to pěkných pár měsíců.

„Přes sociální sítě budeš se zbytkem světa sdílet své nové, jiné a nepředvídatelné já.“

„A co když to sdílet nechci?“

„Proč bys neměla? A navíc, vím přinejmenším o jednom člověku, který potřebuje vědět, že děláš nejrůznější úžasné věci.“

„Je mi jedno, co si myslí Luke.“

„Ani jsem nezmínila jeho jméno, takže sama vidíš, že ti to jedno není,“ opáčila Ella. „A je to stejné, jako když v lese spadne strom. Pokud to nikdo neslyší, udělá vůbec nějaký zvuk?“

„Samozřejmě že ano.“

„Jenom se chci postarat o to, aby všichni viděli a slyšeli padat stromy, až budeš dělat všechny ty nové věci! Začneme tím, že

budeš aktivnější na Facebooku,“ prohlásila Ella. „Vypadá to, že se ti podařilo o sobě neříct vůbec nic. Otevři svůj profil.“

Chvilku mi to trvalo, protože jsem si nejdřív nemohla vzpomenout na heslo.

„Koukám, že máš dvacet tři přátel. Musí existovat mniši, kteří složili slib mlčení, a poustevníci v jeskyních, kteří mají víc přátel než ty.“

„Mám tu nějaké žádosti o přátelství, jenom jsem je prostě neřešila.“

„Je načase ty žádosti přijmout. Chci, abys na konci léta měla tisíce přátel,“ pokračovala Ella.

„Ve skutečném životě nemá nikdo tisíce přátel.“

„Nikdo netvrdí, že tohle bude skutečný život. Nemáš dokonce ani aktuální profilovku. Kdy bylo focené tohle, tak před třemi lety?“

„Asi tak. Neměl by snad každý, kdo je doopravdy můj kamarád, vědět, jak teď vypadám?“ zeptala jsem se.

„Tak znovu. Tohle není skutečný život. Dáme tam fotku, kde vypadáš fakt skvěle – jako kdybychom tedy mohly najít nějakou, kde skvěle *nevypadáš*.“

V jejím hlase jsem slyšela něco, co znělo skoro jako výčitka.

„Sexy profilovka je skvělý způsob, jak přilákat nové přátele,“ podotkla.

„Zní to jako skvělý způsob, jak přilákat stalkery.“

„Stalkerši, čumilové, cizí lidi – to všechno se počítá jako přátelé. Musíme to číslo pořádně zvednout, abys nevypadala jako ta nejosamělejší osoba na světě. Taky ti musíme vylepšit profil, abys vypadala zajímavější a akčnější.“

„A ne nudná a předvídatelná.“

„Jsem ráda, že jsi to začala chápat. Co takhle tenhle nový status?“ Dala se do psaní.

„*Chce žít jinak?*“ zeptala jsem se.

„Tahle věta je důležitá. Což mi připomíná – musíme ti změ-

nit vztahový status,“ prohlásila Ella. Pár kliknutími změnila položku *zadaná* na *nezadaná*.

A teď to viděl celý svět.

„Tak, a teď, co říkáš na Twitter?“ zeptala se mě Ella.

„Myslím, že Twitter je blbost. Koho zajímá, co jsem měla k snídani?“

„Nebudeme tweetovat o tvých snídaních. Budeš dělat věci, které budou lidi zajímat.“

„Stejně nechápu, jak to udělám ve 140 znacích.“

„Těch 140 znaků může obsahovat odkazy a můžeš k nim připojit obrázky a gify. Víš co, obrázek vydá za tisíc slov, což je něco jako pět tisíc znaků, když se nad tím zamyslíš,“ vysvětlovala mi Ella.

„Zní to, jako bys o tom přemýšlela za nás obě.“

„A musíš si zřídit účet na Instagramu.“

„Jestli má obrázky Twitter i Instagram, tak na co potřebuju obojí?“

„Protože na Instagramu jsou jenom obrázky, takže tam budeš mít různé sledující. Plus budeš dostávat srdíčka za svoje fotky, takže dostaneš okamžité uspokojení.“

„A to je mi... k čemu?“

„Každému se přece líbí, když se ostatním líbí, ne?“ zeptala se Ella.

„No dobře. A to je všechno?“

„Samozřejmě že to není všechno. Zjistíš, že tohle celé je návyková věc.“

„A stát se závislákem je jedna z těch jiných věcí, které budu dělat?“

„Ty už jsi závislá na nudnosti a teď budeš mít absták. Jako protilátku budeš dostávat pravidelné injekce vzrušení.“

„Jak mám mít čas na to, abych udělala cokoli jinak, když budu neustále něco postovat na Twitteru, Facebooku a Instagramu?“

„A na blogu. Budeš si psát blog. Zařídíme, aby každý strom, který porazíš, slyšelo fakt hodně lidí.“

„Fakt potřebuju úplně všechno?“

Ella se rozesmála. „Tohle zdaleka není všechno. Mohla bych tě dát na Snapchat, Tumblr, Kik a cokoli, co zrovna v nějaké garáži nebo sklepě vyvíjí nějaký čtrnáctiletý kluk, který má moře času, protože není schopný se bavit s holkou.“

Posadila se k mému počítači a dala se do práce.

DEN 3

Během jediného dne jsem se změnila z někoho, kdo na internetu prakticky neexistuje, v člověka s masivní – aspoň na můj vkus – přítomností na sociálních sítích, které jsem se učila používat. Už jsem tweetovala, sdílela fotky, blogovala a spojovala se s lidmi. Já alias SophieEvans90 jsem měla sedm sledujících na Twitteru a čtyři na Instagramu, sedm retweetů a padesát sedm nových přátel na Facebooku, z nichž jsem většinu získala přijetím čekajících žádostí o přátelství, které jsem buď ignorovala, nebo o nich ani nevěděla.

Bylo to podivné, když mě kontaktovali úplně cizí lidi. Retweetovali mě ve dvou cizích zemích a v jedné i sledovali. Jak se stalo, že se o mně dozvěděl někdo z Nového Zélandu, začal mě sledovat, retweetnul a lajknul můj tweet? Nebylo to dokonce nic tak skvělého – **Sledujte moji cestu, na které se po následujících devadesát dní budu snažit dělat věci jinak!**

Ella tvrdila, že to má spíš co do činění s mojí fotkou než s čímkoli, co jsem tweetovala. Byla to hezká fotka. Skoro všech-

ny moje fotky byly dobré. Nebyla jsem hloupá. Věděla jsem, jak vypadám, ale bylo toho ve mně víc. Byla jsem chytrá. Byla jsem dobrá studentka. Snažila jsem se vždycky ke všem chovat slušně – dokonce i k lidem, kteří si to tak docela nezasloužili. Pomáhala jsem ostatním. Byla jsem milá.

Jedním z mých nových facebookových přátel byl můj táta – což mi připadalo trochu divné. Ještě divnější bylo, že dalším mým novým „přítelem“ se stal Luke. Tátovu žádost o přátelství jsem přijala se zaváháním a Lukovu omylem. Čekala tam už přes rok a já jsem všechny čekající žádosti přijala najednou. A pak mi připadalo, že bych vypadala našťvaně a zahořkle, kdybych si ho o pár vteřin později odebrala z přátel. Ve skutečnosti jsem *byla* našťvaná a víc než trochu zahořklá, ale to nemusel vědět. Nechtěla jsem mu dopřát to uspokojení. Škoda že tam neexistovala kategorie Ve skutečnosti ne přítel, ale totální pitomec. Dala bych si ho do ní.

A měla jsem ještě jeden důvod si ho z přátel neodebírat. Ella měla pravdu – chtěla jsem, aby viděl, že se ve mně zmýlil. Vědomí, že bude moje příspěvky sledovat, by mě mohlo víc motivovat, abych se pustila do věcí, které jsem ve skutečnosti nechtěla dělat. Zнала jsem Ellu dost dobře na to, aby mi bylo jasné, že některé z těch věcí, co vymyslí, budou víc než jen nepřijemné.

Nejtěžší na tom bylo, že jsem se přistihla, jak o Lukovi přemýšlím víc, než bych měla – víc, než když jsme spolu chodili. Byl z mého života pryč. Ale nemohla jsem ho dostat z hlavy. Přemýšlel o mně taky, nebo – nesměla jsem si dovolit takhle uvažovat, jenomže jak si člověk může zabránit v přemýšlení? Tohle mi nikdy nešlo. Pořád tu bylo tolik podnětů k přemýšlení.

Teď jsem musela napsat blogový příspěvek o dnešní „jiné“ zkušenosti. Dumala jsem nad tím, co si Luke pomyslí o tom, že jsem byla na jídle v podniku, do kterého bych s ním nikdy nešla, a starost o to, co si pomyslí, mě štvala ze všeho nejvíc.

Dneska jsem poprvé měla jídlo v japonské restauraci. Měli nabídku „sněz, kolik můžeš“, takže jsem mohla vyzkoušet, cokoli jsem chtěla. Normálně bych z toho nechtěla nic. Dneska jsem si dala všechno – polévku miso, kalifornské a dynamitové rolky, hovězí teriyaki, zeleninovou tempuru, sushi s lososem a tuňákem, a dokonce i krevetové sashimi.

No dobře, přiznávám, že jsem slyšela o potížích, které může způsobovat tepelně neupravené jídlo – člověk se může přiotrávit, chytit nějakého parazita nebo tak něco. Trochu jsem o tom četla a zjistila jsem, že se to prakticky neděje. Ve skutečnosti se to děje míň než v případech, kdy je jídlo uvařené špatně.

Něco z toho, co jsem měla, bylo opravdu dobré, hlavně některé z těch rolek a teriyaki – které samozřejmě tepelně upravené je. Nacpat si do pusy sushi a sashimi mi dělalo větší potíže – asi byste měli vědět, že i steak mám nejradši připálený. Vždycky jsem si myslela, že oheň a příbor byly vynalezené proto, abychom nemuseli jíst syrové jídlo a používat hůlky. Vlastně si pořád myslím, že vidlička a nůž nebo lžice fungují mnohem líp než dva kousky dřeva nešikovně tisknuté k sobě, ale najedla jsem se s jejich pomocí, jak nejlépe jsem dovedla – a zvládla jsem i ty syrové věci. Nakonec to bylo docela dobré.

Dám si ještě někdy japonské jídlo? Ano. Hned zítra? Ne.

Mám podivné nutkání zjistit, jak by takové japonské jídlo chutnalo v Tokiu. V Japonsku by tomu samozřejmě říkali prostě jídlo! Možná to někdy zjistím. Pro dnešek sayonara a končím.

DEN 5

Tenhle den byl dlouhý a unavil mě. Přinejmenším zčásti za to mohl adrenalin, který mi pořád ještě proudil v žilách. Byla bych raději dneska zase jenom zkusila nějaké divné jídlo. Jenomže s mým dnešním „jinak“ by si žádné jídlo nerozumělo, možná kromě suchých cereálií.

Už jsem si aktualizovala status na Facebooku. Teď mě čekal mnohem delší popis na blogu.

Vím, že se tomu říká „zábavní park“, ne „děsivý park“, protože pro většinu lidí to je zábava. A pro mě něco z toho taky. Vodní parky jsou fajn. Nechat se chvíli unášet na Líné řece je příjemné. Stánky, kde lidi zpívají a tančí, jsou taky dobré, i když ten zpěv a tanec třeba tak dobrý není. Líbí se mi postavy v kostýmech, které se porůznu procházejí kolem. Nikdy jsem ale neměla ráda horské dráhy a podobné věci. Kolotoče mě docela baví. Ale myslím ty atrakce, které vás obracejí na všechny strany, vytáhnou strašně vysoko a vrhnou zase dolů nebo točí dokola ve výšce. A z těch všech mi největší hrůzu

nahání ta, která vás vytáhne nahoru, točí dokola, vrhne dolů, obrací na všechny strany a nenechá vás přitom ani posadit. Mluví o horské dráze, na které se jezdí ve stoje. Jediné, co by ji mohlo udělat ještě horší, by byli hadi.

Jasně, vím, že každé dvanáctileté dítě, a dokonce i každé vysoké devítileté, které dorostlo do minimální povolené výšky, na ni jde. Viděla jsem, jak se z ní vracejí, smějí se a povídají si, a vím, že když tam můžou jít ony, tak já můžu taky. Nikdy jsem ale nechtěla.

Mít takovou kamarádku, jako je Ella, která vás zná líp, než se znáte sami, je skvělá a nebezpečná věc. Ella ví, že nesnáším horské dráhy. Na dnešní zážitek mě přivezla. Neprozradila mi, kam jedeme, dokud jsme neodbočily k zábavnímu parku. Pak mi to bylo jasné.

Fronta byla dlouhá. Zjevně tu byla spousta lidí, kteří na horskou dráhu chtěli nebo je k tomu donutily jejich nejlepší kamarádky. Měla jsem pocit, jako bych stála ve frontě na popravu. Nebo u zubaře. Nebo na popravu zubařem.

Okamžik, kdy mě zapnuli do popruhů, mi připadal víc jako poprava a míň jako u zubaře. Ráda bych řekla, že to byl ten nejhorší okamžik, ale byla tam spousta nejhorších okamžiků. Dlouhé a pomalé stoupání do nejvyššího bodu dráhy byl trénink na mučení. Cvak, cvak, cvak soukolí, to vědomí, že se musím dostat nahoru, než se budu moct dostat zpátky dolů, uvažování nad tím, jestli mě ten znuděný pracovník připoutal správně. Pak přišel okamžik, kdy jsme se ocitli úplně nahoře – čas jako kdyby se tu zastavil –, a potom jsme sletěli dolů.

Spousta lidí ječela. Někteří radostí nebo nadšením, někteří strachy. Já jsem neječela. Nedokázala jsem ze sebe vypravit hlásku. Foťák na dráze zachytil můj výraz – zděšení je jediný způsob, jak ho popsat –, ale na ten se můžete podívat sami. Ella si tu fotku koupila a já jsem ji dala na Facebook i na Instagram. A pak, když s námi dráha šklubla do strany, ten pohyb mi cuknul s plícemi dost na to, abych ze sebe dostala výkřik – tak dlouhý, hlasitý a proni-

kavý, že to šokovalo i mě samotnou. V tom samém okamžiku jsem zaryla prsty do Elliny ruky – držely jsme se za ruce od chvíle, kdy jsme nastoupily – a pomyslela si, že i kdyby se mi postroj rozepnul, držela jsem se jí tak usilovně, že by mě buď udržela na místě, nebo bych ji strhla s sebou. Umřít ve dvou už mi nepřipadalo tak osamělé. A navíc vzhledem k tomu, že to celé měla na svědomí ona, tak jestli jsem měla umřít já, bylo by jedině spravedlivé, kdyby umřela se mnou!

Konečně byla jízda za námi. Cítila jsem slabost v kolenou, a ještě větší v žaludku, ale zároveň jsem měla zvláštní pocit radosti. Ne, ne radosti, euforie. Byla jsem naživu. Pak se mě Ella zeptala, jestli si to chci zopakovat. S hrdostí můžu říct, že jsem ji nepraštila.

Spustila jsem ruce z klávesnice a přemýšlela o tom, co bych měla napsat dál. Věděla jsem, proč nemám ráda horské dráhy a podobné věci, ale musela jsem to dávat na blog, aby to věděli i všichni ostatní? Možná ano. Pustila jsem se znovu do psaní.

Asi můžu říct, že mám ráda věci pod kontrolou. Dělávala jsem si legraci a říkala, že na nějakou takovou dráhu půjdu, pokud mě nechají řídit. Tak to ale není. Létání nahoru a dolů je něco, co nemůžete mít pod kontrolou, i když si to myslíte a máte dojem, že řídíte. Nezbyvá vám nic jiného než se snažit si tu jízdu užít nebo, v některých případech, přežít ty úseky, které byste radši vynechali. Jakmile se rozjedete, musíte se zkrátka držet až do konce. Svezla jsem se vestoje na horské dráze a vyhrála! Další „jinak“ je za mnou.

DEN 6

Dívala jsem se na svou neustlanou postel. Jeden polštář se válel na podlaze. Peřina byla celá shrnutá na konci matrace, přehoz zmuchlaný a pružné prostěradlo se v jednom rohu uvolnilo. Měla jsem nutkání ho natáhnout zpátky. Položila jsem Snížka – svého medvídka – na zbývající polštář. To, že si nesmím ustlat postel, přece ještě neznamená, že nemůžu Snížkovi udělat pohodlí. Tohle byla ta věc, kterou jsem dneska dělala jinak. Nesměla jsem si ustlat postel. Musela jsem to vydržet celý den.

Když mi to Ella oznámila, pomyslela jsem si, že je to hloupost. V čem je to tak jiné? Copak už jí došly nápady? To je toho – nesmím si ustlat. Jak těžké to je? A jak moc jiné?

Jenomže jsem zjistila, že to těžké je a že to *je* hodně jiné. Aspoň pro mě.

Co si pamatuju, začínala jsem každý den vždycky tím, že jsem si ustlala postel. Dneska jsem to neudělala. Vstala jsem z ní, ale nedokázala jsem to hodit za hlavu. Jako by mě svědilo něco, co si nemůžu podrbat. Kdykoli jsem během dne musela

do svého pokoje, ta postel tu byla, dívala se na mě, pošklebovala se mi. Snížek vypadal zmateně. Nebo přinejmenším zklamane. Pro mě to byla postel, ale pro něj celý svět. A jak den ubíhal, štvlo mě, jak moc mě to štve.

Rozhodla jsem se, že o tom nebudu postovat, tweetovat ani blogovat. Na neustlané posteli nebylo nic tak zajímavého. Nic zajímavého, jenom odhalujícího, a některé věci jsem odhalovat nechtěla. Ne celému světu a spoustě cizích lidí, čumilů a stal-kerů. Nechtěla jsem, aby si to Luke přečetl a s kamarády se chechtal, jak udělal dobře.

Ohlédla jsem se na hodiny. Už jenom minuta do půlnoci... a pak hodiny cvakly. Byla půlnoc. Nastal další den. Přežila jsem celý jeden den, aniž bych si ustlala postel. Splnila jsem úkol a mohla jsem jít spát. Byla jsem umytá, odličená a v pyžamu. Stejně jako každý večer. Ale dnes mi zbývalo udělat ještě jednu věc.

Sebrala jsem polštář z podlahy a položila na místo vedle druhého. Natáhla jsem prostěradlo a uhladila ho. Rozmotala jsem peřinu a rozprostřela ji přes postel. Přes ni jsem dala přehoz a uhlazovala ho a urovnávala, až vypadal dokonale. Nakonec jsem posadila Snížka na jeho místo. Vypadal spokojeně, jako by na mě byl hrdý. Postel tak vypadala dobře, byla příjemná.

Odhrnula jsem přehoz a vlezla si pod peřinu. Byla chladná a měkká a skvělá a já jsem cítila, jak se mi celé tělo uvolňuje. Neuvědomovala jsem si, jak moc mě ta neustlaná postel zne-pokojovala, dokud jsem se zase neuklidnila.

V tu chvíli jsem udělala dvě rozhodnutí.

„To, že jsem měla problém s neustlanou postelí, zůstane tajemstvím jenom mezi námi dvěma,“ řekla jsem svému medvídkovi. „Musíš mi slíbit, že to nikomu neprozradíš.“

Snížek mlčel. To mu šlo nejlíp.

„Je mi trochu trapně z toho, že mě to tak moc štvlo,“ dodala jsem.

Medvídek vypadal zamýšleně.